

RIJEČ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu
historiju

Broj 42, godina XXI
novembar, 2016.
[str. 180-181]

© Monos 2016

Izbor stihova iz pjesničke zbirke “Govor tužnog srca”

Senaida Sarajlić

Ženi koja me rodila

Znam da ćeš uvijek uz mene biti,
znam da me nećeš povrijediti,
Znam da ćeš me utješiti.
snažno, snažno zagrliti.

Znam da često činim greške,
ponekad ti kažem i riječi teške,
ali oprosti za to, iskreno te molim,
puno mi značiš, najviše te volim.

Ti si moj jedini prijatelj,
koji zna sve moje tajne i boli,
ti si jedina osoba koja me iskreno voli.
Ti si jedina koja zaslužuje najbolje
zbog tebe živim život,
iako nemam volje.

Pjesma ova pisana je iz srca,
ali ona ne može opisati
koliko se osjećam krivom
za tvoje teške dane i neprospavane noći,
ali nadajmo se zajedno da će bolje vrijeme doći.

Hvala ti što si se za mene borila,
hvala ti što si me kroz sve prepreke vodila,
hvala ti što postojiš
i što si me rodila.

Pitam nebo

Cvrkut ptica prvi je znak da se nebo budi,
nebo je vedro, sunce se smiješi, veseli su ljudi.
Oči sam otvorila i vidim sliku dragu,
tvoj lik daje mi čudnu snagu.

Gledam u vedro nebo i pitam ga
da li je i u tvom gradu plavetno,
da li je i tvoje srce kao moje sretno.
Da li si dobro spavao,
dok ti je lice milovao mjesec žuti?
No tamo samo plavetno nebo šuti.

Istina je da mi fali

Evo već neko vrijeme lažem ljudima,
kažem da ne zna zbog čega me tjeskoba u
grudima guši,
da ne znam od čega su mi ožiljci na duži.

Sada neću više da lažem,
tebi ću, pjesmo, istinu da kažem,
jer ako večeras od bola umrem,
želim biti čiste duše kad zauvijek zaspim.

Istina je da me daljina guši i razara,
svaki kilometar na duši ožiljak stvara.
I ne znam gdje je sada,
možda je dalje nego ikada.
I ne zna koliko mi fali, pjesmo!
I ne znamo što mi zapravo nismo, a što jesmo.

Fali mi da me drži za ruku dok mi priča i u
oči me
gleda,
fali mi da me zagrli onako kao da me nikom
ne da.

Fali mi...

ne kao prijatelj, ni kao dečko, ljubavnik...

Fali mi kao neko moj, neko poseban,
fali onako kao što nije falio nijedan.

Na tebe podsjeća sve

Na stolu pepeljara, u njoj cigara,
u uglu sobe stoji gitara.
Na staklu prstiju tragovi,
ulicom prolaze parovi.
Na praznoj strani kreveta, na jastuku,
osjetim poznat miris, širi se u polumraku.

Na tebe podsjeća sve.

Samo da sviram

Lomljiva, plačljiva i lako ranjiva.
To sam ja, opet ista.
Ne želim među ljude, ne želim ništa.

Ljudi me ne razumiju.
Svi mi sude zbog moje glave lude.
Ne želim da se pravdam,
pa neka bude kako bude.

Lomljiva, plačljiva i lako ranjiva.
To sam ja, opet ista.
Ne želim više ni pisati pjesme, ne želim ništa.

Toliko mojih stvari, a zapravo je samo gitara
moja.
Stvari neka stoje tako, neću ništa da diram.
Idite svi, nosite sve i pustite me da sviram,
samo da
sviram.